

[Ivar Nørgaard.]

Embedsmændene har i fællesskab remset en række fordele ved en toldunion op. De har naturligvis også fremhævet, at der kan være problemer for de enkelte lande, og fremhævet, at man må forhandle om enkeltheder. De har dog selv kunnet blive enige om at udarbejde en toldtarif med overordentlig mange positioner, men har ladet noget stå åbent, fordi der skal finde en politisk afvejning sted, og den kan embedsmænd selvfølge ikke gennemføre selv.

På denne baggrund virker det meget ejendommeligt, når det danske Industriråd udtaler sig, som det har gjort. Overordentlig kortsynet og perspektivforladt siger man, at der kun er ulemper, og der går rygter om nogle fantasital på milliardbeløb, som det skulle koste dansk industri og det danske samfund. Det er højst beklageligt, at denne kommentar fra Industrirådet har fået en så enorm placering i den offentlige debat, også i debatten i vore nordiske nabolande, idet man jo dér har fået — ikke alene af den grund, men også af flere andre, som jeg skal vende tilbage til — det indtryk, at der er noget uldent ved den danske holdning, ved den danske regerings og det danske folkets holdning til en toldunion, når man kan fremhæve en så kraftig kritik fra Industrirådets side.

Industrirådet ser helt bort fra alle de dynamiske fordele, der opnås både på længere og lang sigt, og man stirrer sig blind på bestemte konkrete ulemper, som jo ingen har nægtet der vil være ved at lave et gennemsnit af flere landes toldsats. Det er jo netop meningen, at man skal se på disse forhold som en helhed. Hvad man taber på karrusellerne, skal man vinde ind på gyngerne. Det er lidt svært for dem, der ejer karrusellerne, at gå med på. Det er der jo ikke noget mærkeligt i. Der er ikke noget mærkeligt i, at medlemmer af Industrirådet, som er i den industri, der skal have nogle toldsats, hvor der er nul toldsats nu, ikke kan se blindt på, at andre medlemmer af Industrirådet får fordele ved, at toldsatsene, og dermed deres beskyttelse, bliver større på visse punkter, fordi man får hævet nogle svenske toldsats. De kan ikke se en række fordele. De stirrer sig blind på deres egne ulemper,

og det skal de selvfølgelig. Der er bare det triste ved det, at når erhvervsorganisationer så udtaler sig i sådanne sager, lægger de vægt på, hvad de højest talende medlemmer — jeg sagde ikke betalende — siger, og det er dem, der bliver klemte, og så siger organisationen: ja men så må vi jo varetage medlemmernes interesser, og så får hele argumentationen en forvridning, proportionerne bliver skæve og gale.

Endnu værre bliver det selvfølgelig, når man skal veje hele industrien over for andre grupper. Så bliver det naturligt ret enøjet, hvad industriens repræsentanter siger, for de vil da ikke have særlig let ved at se, at man f. eks. skulle betale en fordel til landbruget med en eller anden indrømmelse på industriens område; men sådan må det jo være. Det må være politikernes opgave at veje disse ting og at træffe afgørelserne, og det må man gøre vel vidende, at erhvervsorganisationerne altid skal bjæffe lidt og bide i benene, men selvfølgelig må rette sig efter, hvad man vedtager her i folketinget. I folketinget må man netop anlægge en helhedsbetragtning og ikke løbe efter de små bjæffe fra de enkelte snævre interesseområder.

Nu er det klart, at man også fra arbejderbevægelsens side, fra fagbevægelsens side, er levende interesseret i, at man får lavet en ordning, der ikke fører til arbejdsløshed eller nedgang i produktionen; derfor er selvfølgelig også fagbevægelsen interesseret i, at man får nogle fornuftige overgangsordninger, at man får opbygget apparater og institutioner, der kan hjælpe med til strukturtilpasning. Derfor skal man bl. a. have en investeringsfond. LO er gået positivt ind for en nordisk økonomisk union vel vidende, at der er disse problemer med beskæftigelsen, men de har fremsat en række konstruktive synspunkter på, hvordan man skulle løse spørgsmålene. Industrirådet har bare udtalt sig negativt over for offentligheden. Man skulle hellere interessere sig for, hvordan man konstruktivt kunne klare strukturproblemerne, således at man fik anvendt arbejdskraften på de punkter, hvor det var mest hensigtsmæssigt, og således at man fik en fornuftig arbejdsdeling mellem de forskellige landes erhvervsliv.

Vi kommer så til det andet punkt: landbruget. Jeg synes, det er forbavsende, så